

Zajednička radost i – pobjede

Među najistaknutijim takmičarima »Romanije« bile su i dvije djevojke (Milanka Kablar i Mira Jasika) koje su se na brojnim takmičenjima širom Republike smjenjivale u pobjedama. Spajalo ih je rivalstvo, bile su nerazdvojne drugarice! Uvijek su se radovale pobjedi suparnice, Milanka Mirinoj, a Mira Milankinoj! Takva su to bila vremena...

Milanka Kablar, bolje poznata pod imenom »Beba«, rođena je u Bistrici (1951. god.) kod Jahorine. Kao djevojčica zavaljela je Jahorinu i skijanje. Postala je član Romanije 1961. godine i odmah nastupila na Pionirskom prvenstvu

Jugoslavije na Mavrovu. Prva trka među budućim šampionkama donijela joj je i prvu radost!

– Pobijedila sam – sjećala se mnogo godina kasnije Milanka – u trci na tri kilometra. Poslije te pobjede bila sam toliko uzbuđena da cijelu noć nisam mogla spavati.

U to vrijeme uslovi za bavljenjem smučanjem nisu bili naročito dobri. Takmičari su imali veliko srce, odvažnost i volju.

– Sjećam se da smo po nekoliko nas vježbale na jednim skijama. Posuđivale smo skije od naših drugova, nosile smo na takmičenjima i muške cipele i ništa nam nije smetalo da postignemo dobre rezultate. Mira Jasika i ja smo nastupale na svim takmičenjima.

– Mira vam je bila i glavni rival?

– Godinama smo se zajedno takmičile i godinama smo se smjenjivale u pobjedama. Rivalstvo u sportu nas je zbližavalo i činilo nerazdvojnim.

Od brojnih pobjeda Milanka kaže da joj je najdraža ona na Komaru gdje je 1968. postala republički prvak. Poslije te pobjede dobila je sat kao poklon od gazde (Šain) kod koga je stanovala. To joj je draga uspomena koju s dosta emocija čuva.

Sportom se kao takmičarka prestala baviti 1970. godine. Od tada se takmiči, ali na radničko-sportskim igrama i opet postiže uspjehe. Poslije prestanka aktivnog takmičenja, postala je 1974. trener u »Romaniji«. Njen skijaški naraštaj (Snježana Skokić.

Svetlana Golić, Danka Purković) postale su reprezentativke BiH i 'B' reprez. SFRJ. Zbog porodičnih obaveza 1982. prestala je da se bavi trenerskim poslom, ali joj je želja da se opet vrati radu sa mladim smučarima. Milanka Kablar, nastavila je sportsku tradiciju i u braku udata je za Miroslava Goretu); ona i njen muž su jedan od važnih stubova »Romanije«.

* * *

Mira Jasika rođena je na Palama i među djevojčicama Osnovne škole »Dan mladosti« bila jedna od najzapaženijih skijašica. Nastavnik Todor Nešković održavao je početkom šezdesetih godina tečajevе skijanja; usmjeravo je djecu u »Romaniju«, a onim najtalentovanijim, među kojima je bila i Mira, predviđao uspješnu karijeru. Prvih sportskih koraka, Mira se rado sjeća:

– Znam da je predsjednik Kluba u to vrijeme vodio računa o nama kao da smo njegova djeca. On je često dolazio kod naših roditelja da se interesuje za nas, dolazio je i u školu da sazna kako učimo. Kad bi se primaklo takmičenje, tražio je dozvolu od roditelja i škole i mi smo uvijek bez problema dobijale odobrenje.

Kako si ti doživljavala rivalstvo sa Milankom?

– Nikad se nismo posvađale, uvijek smo se zajedno pripremale za trku, zajedno smo mazale skiје, zajedno se radovalе našim pobjedama. Za Milanku me i poslije takmičarske karijere vezuje lijepo drugarstvo. I danas se često sastajemo, sjećamo se trka i pobjeda, sjećamo se dugih putovanja, časova provedenih u vozovima, hotelima...

Od brojnih trka koju posebno izdvajaš?

– Sjećam se jedne koja je 1966. održana na Palama. Bilo je to republičko prvenstvo za starije juniорke; staza je bila duga pet kilometara, bila sam brža od Branke Lučić, koju su jako bodrili i davali joj »ritam«! Sve je bilo uzalud, tog dana bila sam u velikoj formi i osvojila prvo mjesto.

Mira Jasika završila je 1970. fiskulturnu školu, a 1974. Fakultet za fizičku kulturu u Sarajevu. Poslije prestanka aktivnog bavljenja sportom, skijanju nije rekla zbogom; nastupa na radničkosportskim igrama, u Srednjoškolskom centru na Palama gdje radi kao profesor, vodi sportske sekcije. Položila je i ispit za smučara.

skog sudiju, pa se svake godine nađe u toj ulozi. Kad dođe zimski školski raspust, Mira Jasika vodi kurseve skijanja u alpskim disciplinama za djecu. Kada je prestala da se aktivno takmiči, svome prezimenu dodala je još jedno – Kablar! Udata je za Nedjeljka Kablara, koji je takođe bio jedan od zapaženih smučara u »Romaniji«.

bijem aplauz na otvorenoj sceni –
pričao mi je Omer Kujović.

Štafeta »Romanije« pobjeđivala je na brojnim takmičenjima u Republici. Omer Kujović bio je njen član i radovao se tim pobjedama. Smučanjem se bavio do 1970. godine. Bio je i aktivan fudbaler u »Romaniji«. Kada je prešao da se takmiči, ostao je u sportu kao smučarski sudija i tehnički sekretar Fudbalskog kluba »Romanija«. U sportu je bio cijelim bićem, ali amaterski. Profesionalno je angažovan u Opštini Pale, radi u Sekretarijatu za narodnu odbranu.

Radost u štafeti

Njegovo ime ne spominje se među šampionima Republike, ali je bio član ekipe »Romanije« koja je pobjeđivala na prvenstvu Bosne i Hercegovine i na drugim takmičenjima. Omer Kujović bio je zapažen kao svestran omladinac i primjeran sportista. Skijanjem se počeo baviti 1954. godine na Palama, vozio je sa učenicima osnovne škole.

– Znam da sam još kao učenik četvrtog razreda osnovne škole pohađao kurs smučanja na Palama. Bio sam među zapaženijim dječacima. Kao brojni dječaci gledao sam u to vrijeme asove »Romanije« Boška Tešanovića, Remzu Spahića, Ranka Jugovića, braću Vladičić... Želio sam da i ja nekad budem tako uspješan i da do-

Bistro na Bistričaku

Kao djevojčica Nevenka Kovačević odlazila je krišom na skijanje. U to vrijeme skijanje je za žensku djecu bilo dosta nedostupno naročito u malim mjestima kao što su Pale. Zbog toga je Nevenka kasno počela da se takmiči na zvaničnim trkama. Ipak, postala je prvakinja Bosne i Hercegovine. O tome Nevenka priča:

– Molila sam tatu Vlada da me pusti da idem na skijanje; bila sam njegova ljubimica pa sam često dobijala dozvolu. Negdje 1956. kada sam imala sedamnaest godina počela sam da vozim za »Romaniju« i da pobjeđujem. Iduće godine postala sam i prvakinja Bosne i Hercegovine.

– Gdje je održano to takmičenje?

– Prvenstvo naše republike održano je na Bistričaku kod Zenice. Bila sam srećna kada sam osvojila prvo mjesto. Trka je bila uzbudljiva i ja sam imala najviše snage da u finišu pobijedim suparnice iz Sarajeva i Travnika.

– Koliko ste godina nastupali za »Romaniju«?

– Kratko sam vozila za »Romaniju«, ukupno tri godine. U to vrijeme rodila se ljubav između Rajka Tepavčevića koji je vozio za Sarajevski smučarski klub i mene. Ubrzo sam postala član porodice Tepavčević i nastavila sam da vozim, ali u Sarajevskom smučarskom klubu. Poslije udaje skijanjem sam se bavila još godinu dana.

– Da li ste nastupali na prvenstvu Jugoslavije?

– Jednom sam se takmičila na Državnom prvenstvu. Bilo je to 1958. u Delnicama kada sam osvojila četvrto mjesto, što je za mene bio značajan uspjeh. Tada se, sjećam se, na skijaškoj stazi pojavila jedna mlada i veoma talentovana djevojka (Katica Šporer) koja je godinama kasnije bila zapazena u Sarajevskom smučarskom klubu.

Nevenka Kovačević–Tepavčević je jedna od djevojaka iz generacije smučarki »Romanije« koje su srcem kovale pobjede i koje su posuđivale skije i opremu da bi nastupile na takmičenjima. Ona, kao i njene drugarice, nije znala za ljetnje pripreme, stizala je na cilj prva i uspijevala da bude zapazena na svim životnim zadacima.

Povreda prekinula uspjehe

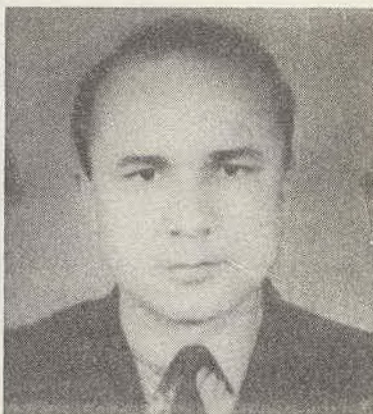
Kao dječak Slobodan Kureš počeo je da vozi skije 1950. godine. Bio je zapažen pa je godinu dana kasnije postao član sarajevske »Jahorine«. Kao član »Jahorine« postizao je dobre rezultate, postao je i reprezentativac Bosne i Hercegovine u trčanju.

– Prve skije za takmičenje dobio sam – sjeća se Slobodan Kureš – od Adolfa Slokara. On mi je najviše pomogao i najzaslužniji je za moje uspjehe u smučanju. Godine 1956. prešao sam u »Romaniju« gdje sam postigao zapažene rezultate. Bio sam prvak u smuku na otvorenom prvenstvu Pala, te u skokovima i trčanju. Vozio sam za

reprezentaciju Bosne i Hercegovine na prvenstvu Jugoslavije 1957. godine i zauzeo 11. mjesto u trčanju na 15 kilometara. Na svim takmičenjima do 1958. bio sam među prvima u Bosni i Hercegovini u skokovima. Prerano sam, zbog povrede, prestao da se bavim smučanjem. Za sve moje uspjehe veliku zahvalnost dugujem Adolfu Slokaru – rekao mi je Slobodan Kureš.

Iako je odavno prestao da voziti aktivno, skijanje je ostalo njegova ljubav pa onako rekreativno često ode na Jahorinu i uživa u ovom sportu.

Prvi na prekovanom skiji

Negdje tokom rata dječak Momčilo Lučić stao je na skije koje je dobio od porodice Grančov (sportska porodica). Tako je zavolio sport u kome je postigao zapažene rezultate u konkurenciji bosanskohercegovačkih smučara; uz smučanje volio je i fudbal: igrao je na mjestu lijevog halfa u »Romaniji«, a bio jedan od najboljih smučara na Palama. Na takmičenjima je počeo da vozi krajem pedesetih godina. Tih takmičenja Momčilo Lučić rado se sjeća:

– Bilo je to 1949. kada sam nastupio na srednjoškolskom prvenstvu Sarajevskog sreza na Trebe-

viću. Bio sam među zapaženijim srednjoškolcima.

– Kada ste prvi put nastupili na državnom prvenstvu?

– Godine 1952. na Jahorini je održano juniorsko prvenstvo Jugoslavije. Vremenske prilike bile su izuzetno loše, pa se na stazi nisu dobro snašli ni takmičari sa više iskustva. Na tom prvenstvu nisam postigao naročito zapažen plasman, ali je moj talenat ostao zapažen među posmatračima.

– Koje vam je takmičenje ostalo u posebnom sjećanju?

– Bilo je više takvih takmičenja. Ja se rado sjećam prvenstva Sarajevskog sreza koje je održano na Jahorini 1955. godine: u konkurenciji seniora bio sam najbolji. Pobjedu sam postigao u veleslalomu, vrijeme koje sam postigao bilo je 2:14,8 minuta. Tu trku vozio sam na prekovanom skiji.

Momčilo Lučić nastupao je do 1957. godine kada je s Pala prešelio u Foču gdje je otišao na novu dužnost – radio je u Tvornici namještaja »Drina«. Kada je završio takmičarsku karijeru i dalje je ostao zaljubljen u smučanje. Postao je jedan od smučarskih sudija iz redova Romanije. Njegova porodica nastavlja sportsku tradiciju, kćerka Danica bila je prvak Bosne i Hercegovine u alpskim disciplinama u kategoriji omladinki.

Na prvenstvu Romanije 1956. godine bio je pobjednik na stazi dugoj 15 kilometara. Tada je bio ispred Ranka Jugovića, u to vrijeme velike nade paljanskog smučarja.

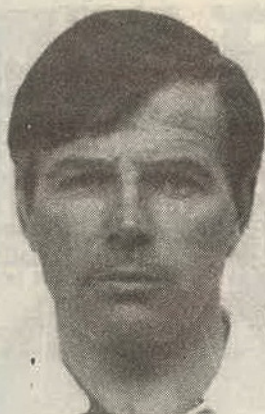
Orlović i Lučić na Republičkom prvenstvu na Jahorini 1951. godine

Godine 1964. nastupio je na prvom jugoslovenskom takmičenju radnika šumarstva i drvne industrije. Nastupao je te godine na memorijalnim takmičenjima.

Kada je bio već ušao u šestu deceniju života (1983.) nastupio je

na »Kočinom memorijalu« i osvojio treće mjesto. U svojoj 51. godini života učestvovao je i na radničkim sportskim igrama.

Smučarski sudija postao je 1970. godine.

Mladi veteran

Među dječacima na Palama, koji su poslije rata nastavljali smučarsku tradiciju ovog kraja, bio je i Dobro Matović. Kao talentovan omladinac 1955. pohađao je na Crepoljskom kursu smučanja. Takmičio se u alpskoj konkurenciji do 1958. godine. Kasnije prelazi u konkurenciju trkača. Tih godina nalazio se u JNA i nastupao je, uglavnom, na armijskim prvenstvima.

Za »Romaniju« je prvi put nastupio na Palama 1959. godine, u trci dugoj 15 kilometara osvojio je treće mjesto. Iste godine na Prvenstvu BiH bio je četvrti. Godine 1960. i 1962. na Republičkom prvenstvu bio je treći. Za reprezentaciju Bosne i Hercegovine nastupao je od 1959. do 1964. godine. Na skijama je proveo do

1964. kao aktivan takmičar, da bi onda napravio pauzu do 1968. godine kada se ponovo aktivirao. Postao je jedan od aktivista u »Romaniji«, nastavio je ponovo da se takmiči! Tako je na Vlašićkom kupu 1969. osvojio treće mjesto! Taj uspjeh postigao je u veleslalomu. Godine 1971. u istoj disciplini na Vlašiću ponovo je treći.

Sada se nalazi u »Romaniji« kao predsjednik Komisije za skokove i priprema mlade skakače! On je sam izgradio malu skakaonicu na istom mjestu gdje je 1934. izgrađena prva skakaonica u Bosni i Hercegovini. Na toj novoj skakaonici trenira mlade skakače s Pala!

Bljesak na startu

Kao dječak stanovao je u kući Slobodana Kureša na Stambolčiću. Bilo je to početkom pedesetih godina, kada je Kureš vozio za »Romaniju« kao zapažen as, a dječak Todor Nešković počinjao da pravi svoje prve korake u ovom sportu. To druženje sa Kurešom za Neškovića je bilo od presudne važnosti da i on postane član »Romanije« za koju je godinama nastupao i bio jedan od najboljih alpinista. Tih početaka Todor Nešković se rado sjeća i priča:

– Negdje početkom 1955. Slobodan Kureš doveo me na Pale i učlanio u »Romaniju«. Prvo zvanično takmičenje imao sam 1958. godine kao učenik Željezničke industrijske škole. Takmičenje je održano na Romaniji i u debiju

sam osvojio prvo mjesto i dobio prave skije za nagradu. Te godine otišao sam i na Republičko prvenstvo na Jahorinu i kao anonimni takmičar pobijedio u smuku.

Početak je za Todora Neškovića bio zaista uspješan; postao je i član reprezentacije Bosne i Hercegovine. Na tom takmičenju osvojio je peto mjesto što je bio pravi podvig.

– Na Šari sam vozio u reprezentaciji Bosne i Hercegovine koji su sačinjavali Vladan Šušnjar, Kemo Nikšić, Dušan i Miladin Granzov i ja; bili smo svi juniori, ali smo se takmičili među seniorima.

– Na toj trci nastupio si na posuđenim skijama?

– Skije mi je posudio Slobodan Kureš! To mi je jedna od najdražih vožnji zbog toga što sam se uspješno nadmetao sa tada neprikosnovenim vozačima iz Slovenije.

I sljedeća godina za Neškovića bila je uspješna, nastupio je na državnom prvenstvu na Jahorini i bio najbolje plasiran od takmičara iz Bosne i Hercegovine. I za taj uspjeh dobio je moderne skije.

– Mnogo me je obradovalo kad sam za nagradu dobio skije »kesle« koje su u to vrijeme bile prava rijetkost kod naših takmičara. Na tim skijama takmičio sam se do 1965. godine. Tada sam prestao da se aktivno takmičim, ali sam ostao vjeran smučanju, obučavao sam mlade talente u Osnovnoj školi na Palama gdje radim kao nastavnik fizičke kulture. Kroz moju obuku prošao je i Ajdin Pašović, inače prvi olimpijac sa Pala.

S Jahorine u visine

U istoriji Smučarskog kluba »Romanija« ostae zapisano kao trajno sjeanje da je Ajdin Pašović prvi olimpijac koji je smučarsku karijeru počeo na Palama. Nakon serije uspjeha mladog smučara, došlo je veliko priznanje: postao je olimpijski kandidat za Igre u Insbruku 1976. godine. Nastupio je na Olimpijadi u Insbruku, nije postigao podvig, jer je konkurencija za njega bila prejak. Tu je stekao novo iskustvo i upoznao najbolje svjetske vozače.

– Uvijek ću se sjećati Olimpijade u Insbruku, to je nešto što čovjek može da sanja i o čemu maštaju milioni mladića širom svijeta. Nisam gajio iluzije da ću u Insbruku osvojiti medalju: jednostavno za tako jaku konkurenciju je potrebno mnogo više

iskustva, rada i mnogo bolji uslovi. Olimpijada je moja velika škola, upoznao sam brojne asove, sportske radnike, stekao iskustvo koje će mi pomoći kao treneru – govorio mi je nekoliko godina kasnije Ajdin Pašović.

Od prvih koraka na stazi do Olimpijskih igara u Insbruku trebalo je da prođe mnogo godina. Kako je započinjao svoju uspješnu karijeru smučarski as Ajdin Pašović?

– Nisam imao ni deset godina – kazuje Pašović – kada sam stao na skije. Zapazili su me odmah i govorili su da bih mogao postati dobar smučar. Ta predviđanja sam potvrdio već na prvom takmičenju 1967. godine. Tada sam na prvenstvu Bosne i Hercegovine za pionire osvojio sedmo mjesto. Konkurencija je bila jaka, bio sam među najboljim i najtalentovanijim dječacima.

Trener Todor Nešković s mnogo upornosti i ljubavi vodio je Pašovića kroz iskušenja na smučarskim terenima. Njegov pulen je brzo napredovao i postao velika nada našeg alpskog smučanja. Ajdin je pobjeđivao na republičkim takmičenjima u konkurenciji juni-ora, da bi 1974. postao i juniorski prvak Jugoslavije.

– Bilo je to veliko iznenađenje – sjeća se Pašović jer su takmičari iz Slovenije držali primat u svim alpskim disciplinama. Ja sam baš na takmičenju u Sloveniji uspio da nadvisim sve rivale i da zvanično potvrdim da sam tada bio najbolji junior u Jugoslaviji.

Pobjeda u juniorskoj konkurenciji podstakla je Pašovića na

Ajdin Pašović na Jahorini

još uporniji rad i odricanja. On je 1975. kao junior nastupio u seniorskoj konkurenciji. Prvenstvo Jugoslavije održano je na Jahorini, a favoriti takmičenja bili su Jože Gazvoda, Dušan Korišek i Andrej Kozelj.

– Njih trojica bili su tada istaknuti asovi, koji su imali iza sebe najveća smučarska takmičenja. Iamo sam startni broj tri, iza mene je vozio Kozelj. Minut prije kraja saznao sam da sam postao prvak Jugoslavije u spustu. Mojoj radosti nije bilo kraja.

Sportsku karijeru Ajdin Pašović započeo je kao učenik u Osnovnoj školi »Dan mladosti« i kao član SK »Romanija« na Pala-

ma 1967. godine. Aktivan smučar bio je 12 godina, za to vrijeme, imao je 150 nastupa. Boje reprezentacije Jugoslavije branio je 50 puta. U reprezentaciji Jugoslavije debitovao je 1975. u Bugarskoj (Borovec).

– Smučanje je bilo i ostalo moja velika ljubav. Kao dječak volio sam fudbal, igrao sam u školskoj ekipi i maštao da postanem reprezentativac. Otac Jusuf bio je vrstan fudbaler, pa je želio da ga u toj ulozi sin naslijedi. Ta predviđanja se nisu ostvarila, ali za tim nismo žalili, jer sam se potvrdio na skijama.

Baveći se sportom, Pašović je završio Fakultet za fizičku kulturu u Sarajevu i poslije prestanka s takmičenjima postao je trener u Sarajevskom smučarskom klubu. Tako je veza Ajdina Pašovića sa smučanjem ostala trajna. On će mnogo godina prenositi iskustvo i znanje na mlade smučare i nastojati od njih stvoriti i olimpijske kandidate.

Masovnost donosi kvalitet

Jedan od najsvestranijih sportista na Palama bio je Vlatko Petrović. Kao i brojni dječaci ovog kraja zavolio je skijanje; godine 1953. počinje da nastupa na školskim takmičenjima. U početku je vozio nordijske discipline, da bi kasnije bio zapažen i u alpskim. Skijanje je bila i ostala velika ljubav Vlatke Petrovića. U »Romaniji« su ga znali i kao vrsnog fudbaler; za ovaj klub nastupao je do 1968. godine. U to vrijeme aktivnog bavljenja sportom bio je zapažen i atletičar na kratkim prugama – 100 i 200 metara. Prvo takmičenje imao je u Zenici 1956. godine. O tom nastupu Petrović priča:

– Sjećam se, takmičenje je održano na Bistričaku, osvojio sam drugo mjesto u konkurenciji mladih juniora. Od tada sam redovno nastupao na takmičenjima kao član »Romanije«.

– Bili ste i prvak Bosne i Hercegovine?

– Da, pobijedio sam na republičkom takmičenju 1963. godine. Takmičenje je održano na Jahorini, a staza je bila duga 10 kilometara.

– Koje se još pobjede posebno sjećate?

– Godine 1968. pobijedio sam na takmičenju sportskih društava »Partizan« koje je održano na Jahorini. Tada sam kao predstavnik Fiskulturne škole zatupao sarajevski »Partizan«.

Vlatko Petrović je u svojoj drugoj polovini aktivnog takmičenja nastupao i u alpskim disciplinama. Bio je u konkurenciji klupskih drugova, braće Granzov i Golijanina veoma zapažen!

– Moja jača strana bila je tehnika. U tim disciplinama postizao sam zapažene rezultate, ali nikad nisam bio prvak Bosne i Hercegovine.

Kao aktivan takmičar, Petrović je postizao zapažene rezultate i u školi. Postao je profesor fizičkog vaspitanja.

– Prvo sam završio Srednju fiskulturnu školu (1961.) u Sarajevu, a onda započeo studij na Višoj pedagoškoj školi i tu sam stekao zvanje nastavnika fizičke kulture. Nakon toga upisao sam se na Fakultet za fizičku kulturu u Saraje-

vu gdje sam diplomirao 1900. godine. Radio sam kao profesor u Srednjoškolskom centru na Palama, a sada radim kao stručni saradnik u SOFK-i i SIZ-u na Palama.

Po završetku takmičarske karijere, Petrović je bio trener smučara i fudbalera Romanije! Kako je uspijevaao da bude uspješan na dva sportska kolosijeka?

– Ljubav prema sportu, istrajnost, upornost... Bez toga nema uspjeha. Sport je bio i ostao moja velika strast! Smučarski trener bio sam do 1978. kada se rasformirala alpska ekipa u »Romaniji«.

– Vi ste ostali i dalje u sportu. Kako vi vidite perspektivu smučanja na Palama?

– Ima još dosta prostora za razvoj zimskih sportova na Palama. Posljednjih godina osjeća se

izvjesna stagnacija u masovnosti. Mislim da će Olimpijada dosta pomoći da se baza proširi, zimski sportovi na Palama i u cijeloj Bosni i Hercegovini dobiće novi zamah!

– Šta treba uraditi da bi smučanje na Palama dobilo novi impuls?

– Treba obezbijediti objekte (skakaonice), dovršiti ski-liftove, započete i planirane napraviti, obezbijediti potrebna materijalna sredstva, osigurati odgovarajući stručni kadar!

Po mišljenju Vljaka Petrovića za smučanje u ovom kraju bitno je proširiti broj disciplina (klizanje, bob, sankanje...); uslovi za to se stvaraju i ovaj sport će dobiti novi zamah među mladima kojima ima bogatu sportsku tradiciju.

Kros za izbor budućih smučara trkača

Šampion – ljudina i boem

Remzo Spahić, godinama jedan od najboljih smučara »Romanije« i jedan od najboljih atletičara u to vrijeme u Bosni i Hercegovini. A bile su to godine kada se sport shvatao kao ljubav, kada je u žilama mladića, koji su se bavili sportom, tekao zanos i radost što se viđaju na borilištima širom Jugoslavije i dalje. Sjeća se Remzo te 1955. kao da je juče bila; sa brojnim dječacima Osnovne škole na Palama vozio je skije koje su bile napravljene od nekakvih par-maka.

Nije smetalo Remzi Spahiću što je vozio »drvenjače« i što je umjesto modernih vezova kakve danas skijaši imaju, koristio obič-

nu žicu ili neke stare kajiševe. Rođen je za šampiona i – postao je šampion Bosne i Hercegovine, u to vrijeme smatralo se podvigom kad neko krene tako sigurno i poleti tako visoko.

– Znam da sam sa dječacima otišao na pionirsko prvenstvo Bosne i Hercegovine u Nemilu; takmičenje je održano 1955. godine; na prvom takmičenju osvojio sam prvo mjesto i za nagradu dobio »prave skije« i veliku čokoladu. Bila je to moja najdraža pobjeda!

Sjeća se Remzo brojnih pobjeda; sjeća se i jedne trke na Prvenstvu Bosne i Hercegovine kad je u štafeti »Romanija« pobijedila Smučarski klub »Sarajevo« za oko deset kilometara! Bilo je to 1958. godine. Bilo je još mnogo interesantnih trka u kojima je ovaj pravi sportski boem osvajao prva mjesta i simpatije publike.

– Nikada neću zaboraviti – priča Remzo – naše pobjeda na Igmanu (1959. godine) kada smo vozili na temperaturi 30 stepeni ispod nule. Bio je to tada najhladniji dan u Evropi, vozio sam u svilenoj majici, ledenice su mi zakovale lice i oči, ali me ništa nije moglo zaustaviti u silnoj želji da sa drugovima osvojim prvo mjesto. »Romanija« je bila ekipno prva u konkurenciji najboljih jugoslovenskih trkača. Drugo mjesto pripalo je Reprezentaciji JNA.

Pobjeđivao je Remzo Spahić kad je bio junior i u seniorskoj konkurenciji. Trka je održana na Bohinju.

– Morao sam da dobijem specijalno ljekarsko uvjerenje da bih

mogao nastupiti u seniorskoj konkurenciji. Bio sam bolji od svih seniora iz Bosne i Hercegovine, a u ukupnom plasmanu zauzeo sam šesto mjesto. U to vrijeme takmičari iz Slovenije bili su neprikosnoveni.

Kao izuzetan talenat, Remzo Spahić je 1959. godine počeo da vježba sa atletičarima Sarajeva. Trčao je dionice 800, 1500 i 3000 metara. Deset godina bio je prvak Bosne i Hercegovine u atletici. U juniorskoj konkurenciji bio je

prvak Jugoslavije na 1500 i 3000 metara.

Godine 1968. prestao je da se aktivno bavi sportom, postao je atletski trener. Vodio je i fudbalere (pionire i juniore) UNIS-a; igrao je fudbal u »Romaniji« i UNIS-u. Danas radi kao nastavnik fizičke kulture u Vogošći. Ostao je uz sport. On ne može bez sporta, isto kao u vrijeme kada je pobjeđivao da bi – kako je u šali govorio – stigao da popije vruć čaj!

Remzo Spahić s drugovima u predahu poslije trke